

[Ministeren for kulturelle anliggender]

kum, der deltager i kulturaktiviteterne. Vi kan se det på, hvad der læses på bibliotekerne, på, hvad der spilles på de små teatre, og på, at de folkelige bevægelser har en helt anden placering i dag. Før var det ensidigt de skabende kunstnere. Nu kommer det også udefra ind, og det synes jeg er noget meget væsentligt.

Jeg betragter bl. a. det arbejde, vi har i gang om forsamlingshusene, som noget meget væsentligt. Jeg kalder det alhuse, projekthuse, beboerhuse – vi kan kalde det, hvad vi vil – men vi er nok ret enige om disse ting. Vi har altså taget fat på forsamlingshuse, og jeg har haft lejlighed til at følge det arbejde. Der vil komme en betænkning i løbet af meget kort tid, og før jeg har set den, kan jeg selvfølgelig ikke sige, hvordan vi skal tage fat og angribe sagen. Men jeg synes, det er vigtigt at gå i gang med disse ting.

Med skyldig hensyntagen til, at alting skal betragtes i skæret af den almindelige udvikling i riget, også den almindelige økonomiske udvikling, vil jeg endnu en gang minde om, hvad prins Christian Frederik, den senere Christian VIII, sagde i 1814, altså på et tidspunkt, da Danmarks økonomi var den værst tænkelige, nok noget værre, end den er i dag. Der var diskussion om øgede kulturbevillinger, og prins Christian Frederik sagde: »Fattige og elendige er vi; lad os nu blive dumme til, så kan vi gerne høre op med at være en stat.«

H. C. Hansen (FP):

Hr. Glensgård kan desværre ikke være til stede for øjeblikket, eftersom hr. Glensgård er til møde i finansudvalget, muligvis for at behandle ansøgninger fra kulturministeren.

Hr. Glensgård var inde på disse livsvarige ydelser til kunstnere, som kulturministeren også brugte en del af sin taletid på. Efter min mening virker det demoraliserende, at samtidig med, at virksomhed efter virksomhed kæmper med ryggen mod muren, gives der meddelelse om livsvarige hædersgaver til kunstnere. Det er rigtigt, at selve de beløb, der anvendes, i sammenligning med det offentlige samlede udgifter er små, men den negative psykologiske virkning er, at en sådan ydelse gives uden tidsbegrænsninger, uden sikkerhed for, at den modtagende part yder noget til gengæld.

Mange erhvervsfolk bærer i disse år byrden efter f. eks. lukning af en virksomhed. De har tabt deres penge, og det, der skulle være en opsparing, er blevet en gældspost. De får ingen livsvarige ydelser over finansloven. De får, når de kommer lidt til hæfterne igen, lov til at være med til at betale ydelsen til andre. Efter mit partis mening bør vi stoppe disse forkerte tendenser i samfundet.

Der er sagt så meget om fremskridtspartiets kulturpolitik, at jeg lige vil ridse et par linjer op. Fremskridtspartiet har den opfattelse, at kunst, kultur, moral og religion er den enkeltes privatsag. Jeg tror, det var hr. Melchior fra centrum-demokraterne, der var inde på, om andre demokratiske lande havde langt mindre ydelser til de kulturelle aktiviteter, end Danmark har. Jeg vil gerne pege på en stor demokratisk stat, nemlig USA. USA har jo den baggrund, at dets indbyggere alle har forfædre, der er kommet til landet som flygtninge, meget ofte fordi de ikke har kunnet tilpasse deres overbevisning til den stat, de var i. USA har gennemført frihed på alle de førnævnte områder. I modsætning hertil har socialdemokraterne og socialisterne og vel i og for sig også de gamle borgerlige partier den opfattelse, at overlader man for stor en del af befolkningens indtægter til befolkningen selv, vil det betyde, at det meste af den humanitære, sociale og kulturelle bistand dermed ophører. Socialdemokraterne, socialisterne, nærer en indgroet mistillid til det enkelte menneske, hvor fremskridtspartiet har tillid.

Det er min opfattelse, at gennemførte vi fremskridtspartiets program med vore mange besparelser, hvoraf kulturministeriet kun er et enkelt område, men således at hver enkelt i langt højere grad ville få handlefrihed med sine egne indtægter, så ville kulturelle aktiviteter her i landet blomstre på en måde, som ikke er set før. Det er umyndiggørelsen af befolkningen, således som socialdemokratisk økonomisk og kulturel politik er på vej til at gennemføre den, som i det lange løb vil virke dræbende på medmenneskelige følelser ud fra tanken, at det kommer ikke os ved, det er statens, det er partiets opgave. Det vil medføre passive mennesker, som lader embedsmænd og politikere ordne alt. Velfærdsstaten er på vej til at blive omdannet til en formynderstater.